

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 81.774 van 13 juli 1999
in de zaken A. 63.857/VII-18.273
63.858/VII-18.274.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat L. MARECHAL,
kantoor houdende te LOKEREN,
Durmelaan 7

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op
29 mei 1995 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van de beslissing van 22 maart 1995 van de
Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd haar als
vluchteling te erkennen;

Gezien het verzoekschrift dat XXX op
29 mei 1995 heeft ingediend om de vernietiging te
vorderen van de beslissing van 21 maart 1995 van de
Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als
vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord in de zaak nr. G/A
63.858;

Gezien de toelichtende memorie in de zaak
nr. G/A 63.857;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 9 februari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partijen;

Gelet op de beschikking van 19 mei 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Ch. VAN DER HAERT die, loco Advocaat L. WALLEYN verschijnt voor verzoekers, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat er aanleiding is om de zaken gekend onder de nummers G/A. 63.857/VII-18.273 en 63.858/VII-18.274 samen te voegen wegens verknochtheid in het belang van een goede en efficiënte rechtsbedeling;

1. Over de gegevens van de zaken.

Overwegende dat de verzoekende partijen (echtgenoten), van Bulgaarse nationaliteit, op 15 september 1991 in België aankomen en op 16 september 1991 de erkenning van de hoedanigheid van vluchtelingen aanvragen; dat deze aanvragen op

21 september 1994 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden verworpen; dat de verzoekende partijen op 5 oktober 1994 tegen de weigeringsbeslissingen van de Commissaris-generaal beroep aantekenen bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer op 4 januari 1995 beslist deze beroepen, die "als kennelijk ongegrond overkomen" zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen; dat de beroepen worden opgeroepen op de zitting van 6 februari 1995; dat op deze zitting de verzoekende partijen, bijgestaan door hun toenmalige raadsman, worden gehoord; dat op 21 maart 1995 de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer het beroep van verzoeker ontvankelijk maar ongegrond verklaart en de weigering van de erkenning als vluchteling dienvolgens bevestigt; dat deze beslissing op volgende redengeving steunt :

"Overwegende dat appellant kennis heeft genomen van de motieven waarop de door appellant bestreden beslissingen zich steunt. Hiertegen voert hij in zijn verzoekschrift aan dat hij op zijn werk, in zijn land van oorsprong, een afleiding van de politieke beweging Podkrepa wilde organiseren. Omwille van zijn hiermee verbonden politieke overtuiging werd hij aangehouden, en dit was de aanleiding om zijn land te verlaten temeer omdat hij ook bij herhaling langs de telefoon was bedreigd geworden;

Overwegende dat appellant zelf stelt dat het burgers waren die hem van zijn vrijheid beroofden op zijn werk en er hem onderhoorden. Wie dit precies was weet hij nog steeds niet en hij beperkt zich hierbij tot het waarschijnlijk achten dat het leden van de staatsveiligheid zouden geweest zijn. Die personen zouden er in elk geval op aangedrongen hebben dat hij met zijn politieke activiteiten zou ophouden maar daaraan heeft hij geen gevolg willen geven zodat hij stelt dat hij daarna hiervoor opnieuw werd opgepakt en in een in aanbouw zijnde gebouw opgesloten. Nogmaals deed appellant geen poging te weten te komen wie zich zo met hem wilde bemoeien omdat zijn veronderstelling dat die onbekenden behoorden tot de staatsveiligheid voor hem nogmaals volstond;

Overwegende dat appellant stelt dat die onbekenden hem mishandelden tijdens die vrijheidsberovingen, en hem dwongen tot het ondertekenen van een

verklaring niet verder meer te gaan met zijn politieke activiteiten. Daarna werd hij achtergelaten in een bos. Met andere leden van hun organisatie Podkrepa sprak hij evenwel niet over deze feiten en weet ook niet of andere activisten voor (van) deze beweging gelijkaardige ervaringen hadden opgedaan omdat hij met hen hierover nooit een gesprek voerde;

Overwegende dat appellant blijkbaar geen enkele poging deed om te kunnen achterhalen wie de onbekenden precies waren die hem van zijn vrijheid beroofden en aan hem die eisen stelden. Appellant heeft het nooit in overweging genomen na te gaan of de overheid hem hiertegen al dan niet had willen beschermen door van deze feiten aangifte te gaan doen bij de politionele overheden. Appellant had, door aldus te handelen, ongetwijfeld zekerheid kunnen bekomen of hij al dan niet op enige bescherming had kunnen rekenen;

Overwegende dat appellant er de voorkeur aan gaf zelf afstand te doen van deze normale reactie en mogelijkheid om meer duidelijkheid te verkrijgen over zijn echte situatie. Dergelijke handelswijze had immers kunnen aantonen of hij ter plaatse al dan niet op een bescherming kon rekenen. Appellant heeft hiervan vrijwillig afstand gedaan en nam op eigen inzichten het standpunt in dat hij geen bescherming kon krijgen zonder dit zelf verder op normale manier te pogen na te gaan;

Overwegende dat de reactie op de voorgehouden telefonische bedreigingen eveneens eigenaardig is omdat hij zich hierover eveneens ter plaatse kon beklagen, en om er zich direct vanaf te maken wellicht ook een ander oproepnummer had kunnen aanvragen of zelfs zijn aansluiting opzeggen vermits hij de telefoon niet noodzakelijk nodig had voor het uitoefenen van zijn beroep als lesgever. Ook in democratisch perfect functionerende landen komen pesterijen langs de telefoon voor zodat de loutere bewering van appellant dat hij op die wijze door onbekenden bedreigd werd niet automatisch betekent dat er daartegen ter plaatse geen hem beschermende maatregelen mogelijk waren. Appellant wenste geen poging in die zin te doen en verkoos een eigen interpretatie.

Overwegende dat appellant bij de Dienst Vreemdelingenzaken in oktober 1991 liet noteren dat hij geen enkele veroordeling met politiek karakter had opgelopen en ook nooit gevangen was gezet wegens politieke of godsdienstige redenen, wel dat hij van onbekenden slagen had gekregen waarbij hij veronderstelde dat het politiemensen waren zonder dat appellant ooit geloofwaardig heeft kunnen maken waarom hij die veronderstelling voorhoudt;

Overwegende dat appellant in zijn vragenformulier zelf vermeldde dat hij ononderbroken van november 1981 tot juli 1991 als leraar werkzaam was, en stelt dat hij als onderwijzer opdracht had

opleiding te geven tot bestuurder van voertuigen, daarbij een vakbond wilde oprichten, vakbond die normaal opkomt voor het verdedigen van de belangen van werknemers. De inzichten van die vakbond weken volgens appellant af van deze van de mensen van het heersende regime. Hij stelt dat hij zelf op een sleutelpositie zat in die vakbond waarvan hij stelt dat het daarbij in werkelijkheid ging om een politieke organisatie;

Overwegende dat appellant zich op 26 juli 1991 een internationaal paspoort liet afleveren door de overheid, en volgens de door appellant verstrekte gegevens dus een week na het beëindigen van zijn opdracht als leraar. Hij houdt voor dat hij afgedankt werd. Daarna verliet hij zijn land op volkomen legale wijze zonder de minste moeilijkheid met de controles bij vertrek;

Overwegende dat de (door) appellant ter zitting gebrachte stukken neerlegt, die niet voorzien zijn van een vertaling naar de taal van de procedure, zodat deze als onverstaanbaar overkomende stukken uit de debatten worden gehouden in toepassing van artikel 13 van hogervermeld koninklijk besluit van 19 mei 1993;

Overwegende dat evenwel moet worden opgemerkt dat het eerste van de neergelegde stukken in het Engels is opgesteld en zich voordoet als een certificaat op datum van 18 augustus 1992, voorzien van een Bulgaarse stempel uitgaande van Agricultural Firm Trakia-71 uit de stad Plovdiv, en dit stuk stelt dat XXX er docent was van 13 november 1981 tot 1 januari 1992 met een anciënniteit van negen jaar en elf maanden. Dit stuk is zeker niet van aard om de stelling van appellant geloofwaardiger te maken omdat appellant zich reeds vóór 1 januari 1992 alhier op 16 september 1991 vluchteling verklaarde en op 2 oktober 1991 in zijn vragenformulier schreef dat hij op 15 juli 1991 aldaar weggestuurd werd;

Overwegende dat Bulgarije in augustus 1993 overging tot het ratificeren van het Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen uit 1951 en het bijhorende Protocol uit 1967, en waarop appellant zich alhier ook steunt. In september 1993 ondertekende Bulgarije het Europese Verdrag tot Voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestraffing (Jaarboek 1994 van Amnesty International, Amsterdam, 7 juli 1994, blz. 93);

Overwegende dat 'vervolgning' volgens het Verdrag van Genève het volgende betekent : een voortdurende of systematisch schending van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hataway, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.);

Overwegende dat bij haar beslissing de Vaste Beroepscommissie mede rekening moet houden met de gewijzigde politieke situatie in het land van herkomst zoals zij bestaat op het ogenblik van haar beslissing (Raad van State, nr. 46.530, 16 maart 1994; in dezelfde zin : Commission des Recours, vermeld in TIBERGHIEN F., 'La Protection des réfugiés en France', Economica, Paris, 1988, 385-389);

Overwegende dat de sociaal-politieke situatie in Bulgarije veranderd is sinds de regeringswijziging in november 1989 en de val van de communistische regering in november 1990; dat op dit ogenblik Bulgarije een constitutionele republiek is met een regering die na democratische verkiezingen werd aangesteld; dat de laatste politieke gevangenen in januari 1991 werden vrijgelaten; (Country Reports on Human Rights 1991, U.S.A., 1992, 1064-1072); dat de situatie met betrekking tot de mensenrechten in Bulgarije in 1993 in het algemeen goed was; dat er kranten gepubliceerd worden door politieke partijen en andere organisaties die de verschillende bestaande politieke overtuigingen vertegenwoordigen; dat er talrijke privé-uitgeverijen actief zijn; (Country Reports for Human Rights Practices for 1993, Washington, 1994, 815 e.v.);

Overwegende dat na heronderzoek opnieuw is gebleken dat de bestreden beslissing tot het passend besluit was gekomen omdat uit de door appellant gerelateerde feiten en rekening houdende met de gewijzigde sociaal-politieke situatie in Bulgarije, niet gebleken is dat appellant de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zoals bepaald in artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951";

dat op 22 maart 1995 de gemachtigde bijzitter van de Tweede Nederlandse Kamer ook het beroep van verzoekster ontvankelijk doch ongegrond verklaart; dat de beslissing als volgt is gemotiveerd :

"Overwegende dat appellante kennis kon nemen van de motieven waarop de door haar bestreden beslissing was gesteund en hiertegen in haar verzoekschrift aanvoert dat zij gehuwd is met XXX met wie zij twee kinderen heeft en die ze gevolgd is bij het verlaten van haar land omwille van de bedreigingen welke geuit werden tegen haar

echtgenoot en zijn familie omwille van diens politieke activiteiten;

Overwegende dat appellante, die in haar land van oorsprong postbode was, zich verder aansluit bij de motieven van haar echtgenoot zonder deze uitdrukkelijk te vermelden en ze stelt dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk was genoteerd dat zijzelf geen moeilijkheden zou gehad hebben maar appellante blijft zelf(s) in gebreke om ze op te geven;

Overwegende dat appellante niet ontslagen is van de normale regels van bewijsvoering waarbij zij de elementen waarover moet geoordeeld worden moet aanbrengen (Haut Commissariat de Nations Unies pour les Réfugiés 'Guide de Procédures et Critères à appliquer pour déterminer le Statut de Réfugié' Genève, september 1979, blz. 51 nrs. 195-196);

Overwegende dat Bulgarije in augustus 1993 overging tot het ratificeren van het Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen uit 1951 en het bijhorend Protocol uit 1967 en waarop appellante zich alhier ook steunt. In september 1993 ondertekende Bulgarije het Europese Verdrag tot Voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestraffing (Jaarboek 1994 van Amnesty International, Amsterdam, 7 juli 1994, blz. 93);

Overwegende dat aan XXX, de echtgenoot van appellante, de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling niet kon worden toegekend (beslissing VB/94/1462/W2012 van 21 maart 1995);

Overwegende dat na heronderzoek is gebleken dat de bestreden beslissing tot het passende besluit was gekomen omdat uit de door appellante gerelateerde feiten en rekening houdende met de gewijzigde sociaal-politieke situatie in Bulgarije, niet gebleken is dat appellante de bescherming van het land waarvan zij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn (haar) ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn (haar) politieke overtuiging zoals bepaald in artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951";

2. Over de gegrondheid van het beroep van verzoeker.

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht doordat niet op al zijn argumenten wordt geantwoord, dat hij in het beroepsschrift heeft gesteld dat de informatie welke op het Commissariaat-generaal beschikbaar is met betrekking tot de situatie in

Bulgarije onvolledig is, dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar twee verdragen door Bulgarije ondertekend anno 1993 en naar de loutere regeringswijziging in november 1989 en de val van de communistische regering in november 1990, dat de bestreden beslissing hem een bewijslast oplegt die materialiter onmogelijk is, dat hij stelde dat de onbekenden die hem hebben getiraniseerd tot de staatsveiligheid behoren, dat het feit dat hij ter zake geen verdere klacht bij politieke en/of bevoegde overheid indiende een welwetende onmacht was in "reëel besef dat dit hem ernstige problemen zou opleveren";

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord tegenwerpt dat in het beroepsverzoekschrift weliswaar wordt gewag gemaakt van een gebrek aan informatie over het land van herkomst, doch er niet wordt verduidelijkt waar dat gebrek op neerkomt en dat de door verzoeker aangehaalde algemene bewering meer dan voldoende door de Vaste Beroepscommissie werd beantwoord;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie bij het nemen van haar beslissing mede rekening dient te houden met de gewijzigde politieke situatie in het land van herkomst zoals zij bestaat op het ogenblik van haar beslissing; dat verzoeker in zijn beroepsverzoekschrift argumenteert dat "Bulgarije een schijndemocratie is en alles in feite bij het oude systeem is gebleven"; dat de Vaste Beroepscommissie dit verweer genoegzaam heeft weerlegd door, steunend op de Country Reports van 1991 en 1994, op de fundamenteel veranderde sociaal-politieke toestand te wijzen, op de aanstelling van een regering na democratische verkiezingen, op de vrijlating van de laatste politieke gevangene in 1991 en op de in het algemeen goede situatie met betrekking tot de mensenrechten;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie in zes consideransen omstandig toelicht waarom verzoeker niet geloofwaardig heeft kunnen maken dat hij zou zijn geslagen door politiemensen; dat ze in dit verband onder meer overweegt dat verzoeker "zelf stelt dat het burgers waren die hem van zijn vrijheid beroofden op zijn werk en er hem overhoorden. Wie dit precies waren weet hij nog steeds niet en hij beperkt zich hierbij tot het waarschijnlijk achten dat het leden van de staatsveiligheid zouden zijn geweest", dat hij "blijkbaar geen enkele poging deed om te kunnen achterhalen wie de onbekenden precies waren" en dat verzoeker "het nooit in overweging heeft genomen na te gaan of de overheid hem hiertegen al dan niet had willen beschermen door van deze feiten aangifte te gaan doen bij de politionele overheden, om aldus ongetwijfeld zekerheid te bekomen of hij al dan niet op enige bescherming had kunnen rekenen"; dat hieruit blijkt dat de Vaste Beroepscommissie op verzoekers argumenten heeft geantwoord en de beslissing afdoende heeft gemotiveerd;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (EVRM) en de rechten van de verdediging, doordat de Vaste Beroepscommissie bij tussenbeslissing van 4 januari 1995 een vooroordeel heeft uitgesproken zonder hem te horen;

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord tegenwerpt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de argumenten van verzoeker punt per punt werden in overweging genomen en beantwoord door de rechtsprekende overheid;

Overwegende dat verzoeker in de laatste memorie betoogt dat "de verwijzing naar artikel 6 EVRM in de context van een asielzoeker (...) inderdaad niet

pertinent is. Juister ware geweest te verwijzen naar een schending van het artikel 13 EVRM" en dat in het verzoekschrift nochtans ook het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van de verdediging wordt aangehaald;

Overwegende dat verzoeker, door te stellen dat het niet pertinent is te verwijzen naar artikel 6 van het EVRM in de context van een asielzoeker, doet gelden dat het middel niet dienstig kan worden ingeroepen; dat het argument dat verzoeker in de laatste memorie uiteenzet, aan het middel een draagwijdte geeft die niet blijkt uit het verzoekschrift; dat het een nieuw middel betreft dat in het verzoekschrift kon worden aangevoerd en om die reden niet ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoeker in een derde middel betoogt dat de tolk bij de behandeling van zijn zaak Nederlandsonkundig was terwijl de procedure in de Nederlandse taal verliep;

Overwegende dat met de verwerende partij kan worden vastgesteld dat verzoeker ter zitting werd bijgestaan door een raadsman en een tolk die zijn taal machtig is, alsmede één der drie landstalen; dat verzoeker en/of diens raadsman ter terechtzitting om uitstel hadden kunnen verzoeken teneinde zich te laten bijstaan door een tolk die kon vertalen uit het Bulgaars naar het Nederlands; dat van deze mogelijkheid geen gebruik werd gemaakt; dat het middel niet voor het eerst voor de Raad van State kan worden ingeroepen; dat het middel derhalve niet ontvankelijk is;

3. Over de gegrondheid van het beroep van verzoekster.

Overwegende dat verzoekster dezelfde middelen als verzoeker aanvoert; dat bij huidig arrest

het beroep van verzoeker wordt verworpen; dat
bijgevolg ook het beroep van verzoekster dat steunt op
verzoekers beroep dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken gekend onder de nrs. G/A 63.857 en
63.858 worden samengevoegd wegens verknochtheid.

Artikel 2.

De beroepen wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de beroep, bepaald op
achtduizend frank, komen ten laste van de verzoekende
partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op dertien juli 1900 negenennegentig,
door :

de HH. D. MOONS,

K. VANHOUTTE,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.